

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető czikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

A hirdetési díjak előre fizetendők.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész lven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

M.-Vásárhely, 1875. márcz. 17-én.

A kiegyezkedés első hónapjaiban, midőn még az adosságcsinálást sem kezdtük meg s viruló földjeink, rakott magtáraink s a terményszállítást nem győző pályáink rakodó helyei büszkén hirdetések a költő szavának teljesültét: „még jőni fog, még jőni kell“ egyik szélsőbali vezérferfiuhoz e szavakkal fordult valamelyik fogadtatás alkalmával a király: „remélem, miután mindent megadtam a magyar népnek a mit kívánt, meg vannak az alföldön is elégedve.“ És a nevezett úr sietett a Felségének őszinte, szívből fakadó, jó indulatu érzései örömpoharába ürmecseppet vegyíteni — válaszolván: „soha sem volt az szerencsétlenebb, elégedetlenebb, mint most;“ siettek a megkegyelmezést el nem titkolható uralkodót diplomatáink felvilágosítani, hogy e hangot ne méltóztassék ő Felsége zokon venni, mert ez a töredék Magyarországban a piemonti száműzött iránti rokonszenvedés adott kifejezést, kit, miként a zsidók a Messiást, politikai hóbortjaival még mindig viszsza vár.

Midőn a király erre kijelenté, hogy ő rajta nem mulik, ő mindenkinek megkegyelmezett; mi áll útjába tehát annak, hogy vissza nem tér? és erre felolvasták a választóihoz intézett levelét Kossuth Lajosnak, a midőn megköszönvén a bizodalmat, addig lehetetlennek tartja Magyarországra visszatérnie és király alattvalójának lennie, míg a dualismus tart; ekkor megnyugodott a király és e percztől kezdve a Kossuth kultusznyibusza, a mythosz, a költészet ábrándvilágára terjedt csak ki és akárhányszor tett azon maroknyi nép itt-ott kísérleteket, paktálván a Miletich-Babes-Polit és ehhez hasonló dramaturgiaival a confederatio eszméinek nagyobb mérvű agitációkat színre hozni, békén hagyattak a medreikből kitört hegyi patakok áramlatai, mert azok erje, a nép józan felfogása méltóságteljes folyamához érve, elenyészett annak csendes vizében, nem birván hullámokra korbácsolni annak sima tükrét.

Ujabb politikai helyzetünk végvonaglásai közé juttatá a forumon egykor oly hatalmas népszónokokat, ha a tarpejusi sziklát kikerülik, nemzetünk jó indulatának köszönhetik azt, mely hideg borzadálylyal lapozgatja ugyan a történelemnek annyi könnyelműség, annyi tévedés felett írott könyveit; de a jelennel a jövőt kívánván biztosítani, nem erőszakolni, hanem meggyőződést kíván árasztani mindenfelé.

Ma is az a jelszó a mi régen, a pártok újjalakulását átokszerű csapásnak nevezi a szélsőbal; de oh minő különbség! a királyhoz intézett korábbi és az 1875. márczius 10-iki országgyűlésen hangsúlyozott szavak hordereje közt, bárha ugyanazon ajkakon hangzottak is azok.

Akkor a nemzet tetszhalála bódalmából ébredve, zajos és fényes korszakot alkotott, mar-

cialis, sőt a tyrannizmus alatti gyásnapok emlékei által sem elhomályosítható reminiscenciáinak bűvletében tétovázó merengésnek adta át magát és szerencsétlenségének sulját itt-ott áru-lóknak és a végzet hatalmának számította be; ma előtte áll a nyílt, a fölbontott levél, a kérlelhetetlen történelem meghamisítatlan szövege.

„Hogy az, ki 1848-ban merészen ragadta magához a nemzet sorsának kormányzását — egy, az emberi hiúságoknak és cselszövényeknek legkönnyebben megközelíthető — szánalomra méltó tévelygőnek bizonyult.“

Ki nem emlékezik a francia köztársaság elnöke: Lamartine-nak 1848-iki szavaira a nemzetgyűlés előtt: „hol a francia nemzet segélye és támogatása proklamáltatik a szabadságra törekvő és rablánczaikat széttörni erős nemzeteknek és népeknek?

E csalétek lépveesszőjére — melybe a non-intervenció elve kézzel foghatólag kilátszott — fölült Kossuth Lajos és magával ragadta a nemzetet az 1849-iki év április 14-iki magaslatoakra.

A nemzet ámulva fontolgatá a „discite mortales non temerare fidem“ várnai emlék költői igazságát, a pragmatika szankezió eskükötelező törvényét, de a megindult lavina magával sodort minden körébe esett vegetációt.

Ma már minden ember tudja, hogy a francia titkos követ, ki Kossuthot fanatizálta és vele a nemzetet annyi inség- és nyomorra juttatá, a kamarilla egyik bécsi kéme volt és hogy mi egy spiczli ügyessége általi félrevezetésének lettünk áldozatai, kibe egy időben úgy hittünk, mint egy prófétában, ki egy izben szónoklata hevében imaházzá változtatta át a képviselőházat és összekulcsolt kezekkel térdre borulva majdnem zsolozsmák hangoztatására birta az ájtatos hallgatókat.

Valóban, az akkor és a ma közt nagy a különbség!

Ma már tisztultak az eszmék, ma csak erős kormány kell és napról-napra meggyőződünk, hogy nem csak deziderium, de meg is van.

A ki figyelemmel kíséri, hogy Tisza Kálmán miként vagdalgatja szélylyel a magyar orakulum gordiusi csomóit kiméletleuül, hagyományra, kegyeletre, eltekintve népszerűségtől, kegyvadászatától, egyedül állambölcseségi elvekre támaszkodva, az nem vonhatja meg tőle a hála és tisztelet adóját; mert hisz az áldozat, a melyet a haza oltárára le kell tennünk, gyakran felszakított sebének kiomló vérén eszközölheti csak a test organikus bajai teljes orvoslását.

Mi is igérjük a magurk részéről, hogy nem fogunk elmulasztani semmit is, miszerint Tisza Kálmán belügyi miniszterünk elveihez hiven sorakozunk a fuzió zászlói alá, épen azon paritásban, miként a szabadelvűpárt rendezkedik a kormányban és az országházában.

A törvényhozótest ülései.

A főrendiház ülése.

Ő s ő k á r n y é k a i.

Mint villám borítja fényárral az egész láthatárt, úgy tör útát magának a haza határain belül a fuzió, sorakozik két nagy párt egymás oldalához, miként egy ember a megdönthetetlen szilárdulás nagy munkája körül; nincs réteg, nincs osztály, mely teljes odaadással ne vallaná a hit, remény és szeretet kapcsaival összefűzve a haza újjászületésének eme vezérelveit és a főrendiház e csoportulása multaink tiszteletének! e második éneje törvényhozásunknak! ezen építménye a feudal korszaknak! melyet őserdemeirt nagy tiszteletben tart a nemzet! mit mível, mit cselekszik?

E törvényhozótestünk egyik fontos tényezője szeszélyeinek tömjénez, kedvenceiért száll sikra az agyonhallgatás fegyvereivel.

Vagy minek kereszteljük a márczius 11-iki főrendiház üléseinek nyilvánulásait?

Az Ed, Uszád, Reteltől a Perényiekig és még közelebb leszármaztatható unokák talán hűtlenek lettek a honszeretet lángjával övedzte dicső őskökhöz?

Vagy féltékenyen kívánják őrizni palladiumát az egyedül üdvözítő dicsőségnek: a honmentésnek, hogy b. Vay Miklós eme szavaira: „a fuziót teljes szívből kell üdvözölnünk, mert a főrendiház kezdettől fogva védte a közbizalmat és, mert belátta, hogy a 8 éves pártszakadás alkotmányunk már-már sülyedezni kezdett hajóját a közös erővel elfoglalt kikötőben, melynek ormain immár egyesült hazai két nagy pártnak hirdeti egyesített lobogója sok évi keserű viszályainak habokba lett sülyedését, csak is a Felséges király bölcs intézkedése gátolhatta meg,“ nem volt más feleletük, mint napirendre térni, az 1868-ik évi zárszámadás felől határozni és arról értesíteni a képviselőházat?

Már rég van napirendre előirányozva a főrendiház újraszervezése, az ország osztatlan közvéleménye kívánja a transformatiót és azért nem veszi roszt néven a közvélemény, a midőn újabb sürgetését e szervezésnek a főrendiház maga hangsúlyozza, a midőn hidegen fogadja mind azt, mit az ország lelkesülten ölél karjaiba; de megbocsássanak nekünk a tisztelt államférfiak, ha a hon lelkesült örömeiben osztatlan érzellemmel csak azért nem méltóztatnak résztvevőleg lelkesülni, mert az arra szolgáló impulsus pontjai kettővel, vagy négygyel kevesebb számot mutatnak (bihari pontok), vagy: mert a képviselőház egyik tagja, mint politikus, programjával a január 29-iki ülésben fiaszkót csinált és mint a főrendiház kedvencz gyermeke, az egész testületet — tisztelet a kivételeknek — hasonszenvi gyógykezelés alá helyezte: akkor nem kellett volna a duzzogó szerepet elvállalni, mert a képviselőház ugyancsak egyik márczius 10-diki ülésében arról győződünk meg a kegyencz saját szavai-ból, hogy ő bizony a rendelkezési alapot guvernementalis kérdésnek tartván, azt megszavazza; de, ha veszélyesnek tartaná a kormány működését, annak minden ároni megbuktatását feladatának tartaná, de nagyobb akcióval, egy parlamentáris bizalmatlansági szavazattal eszközölvén e bukást.

Hogy mi már itt a vidéken mit véleményezünk a január 29-diki beszédéről, ha vajjon a bizalmassági, vagy bizalmatlansági szavazat volt-e az akkori, de most az új kormányval teljes szolidaritásba lépett kormány ellenében? azt nem taglaljuk, mert azt mindenki megtudja bíráltni; de, hogy egyszersmind mindnyájan átlátuk, hogy a főrendiház ezen kegyenceze még nem nőtte

ki magát, daczára azon szép alkotmánynak, melyet maga előtt fennen ostentált, hogy vakon is követni lehessen, azt a helytelen időben és modorban alkalmazott támadásai — pro futuro — mutatták.

Képviselőház ülései

márcz. 10., 11., 12. napjain.

Három napot lajstromozunk az országgyűlés palatájából, mely eredményben sok százzal felért és melyben a leélt események iskolájául szolgálhatnak mindazoknak, kik a politika sima padlatán állást kívánnának foglalni.

Márcz. 10. Először elővették a bizottsági választások, melyek a fuzió elveihez hiven, korrekt, egyforma többséggel hajtottak végre.

Következett a budget részletes tárgyalása:

1. A királyi udvartartás; a szélsőbal támadott, le szállítottatni kérte azt, a többség a nemzet méltóságához hiven megszavazta az egész összeget, miután az 1873-ik III. t.-cikk már 1879. decz. 31. éig megállapította a tételeket (biztosabb áttekintés okáért az egész költségvetést kimutatásban fogjuk közölni).

2. Országgyűlési költségek; gróf Nemes Nándor (Sennyei-féle ellenzék) biztosítást kért a kormánytól határozott összegre, mit Tisza lehetetlennek tartván és hangsúlyozván, hogy a takarékoság az által éretik el, ha mindenki igyekezik fölösleges szónoklatokkal a ház tárgyalásait nem hosszabbítani; megszavaztatott az előterjesztés.

3. Következtek a nyugdíjak, a közösgyi kiadások, államadóssági és földtehermentesítési járulék, a vasúti és ezüst kölesönök fedezetei, Horvátország beligazgatási szükséglete, melyek megszavaztatottak.

4. A miniszterelnökség költségvetése Irányi Dániel által ostromoltatott, de a ház megszavazta.

5. A rendelkezési alap nagyobb vitára adott alkalmat. Csanádi közösgyes felcsapott lovagoknak nevezte a balközép tagjait és a pártok ujjáalakulását átokszerű csapásnak. Tisza Kálmán erre, politikai éllel tartott beszédében, örömet fejezte ki, hogy a szélsőbal nem viseltetik irányában bizalommal és hivatkozott eddigi magatartására, hogy ő a pénzügyi politikát és az annak alapjait költségvetést kárhóztatta, miért is következtetlenséggel vádolni nem lehet.

Végül ez alap is megszavaztatott.

6. A nyugdíjak az ő Felsége körüli miniszterium s a horvát miniszteri költségek elfogadtatván a közoktatás került szőnyegre. Több pro et contra vita után há-

rom napig tartott ülésen foglalkoztatta e tárgy a házat s csak pénteken ért véget és megszavaztatott a költségek.

7. Következett a honvédelmi miniszter költségvetése: Mórícz Pál előadó nagyon megnyugtató adatokat közölt, melyeknek összeállítását „Hirrovatunkban“ fogjuk közölni, de a szélsőbal mégis intézett egy nagyon akut támadást e tárgyalás ötletéből a volt balközép, illetőleg Tisza ellen. Tankovics Miklós ugyanis idézvén Váradi Gábor 1872-ben mondott szavait, melyekkel az 1848-iki honvédeknek munkaképtelen és keresetképtelen honvéd özvegyeinek és árváinak segélyezését indítványozta 400 ezer forint összeggel és ismét föllevenítette az ügyet: „minden évben — ugymond — megújított e határozati javaslat és eredménytelenül, most sincs nagy reménysége hozzá, de van bizalma abban, hogy az ugynevezett szabadelvű-pártból alakult kormánynak lesz elég bátorsága és erélye arra, hogy a nemzetnek ezen adott szava, végre, ha nem is előbb, legalább 28 év múlva beváltassék, úgy, hogy nem hiszi, miszerint még egyszer e határozati javaslatot megújítania kellene.“

Tisza Kálmán ez ellen nyomban azon indítványt tevő, hogy a határozati javaslat ne tárgyalassék, mert a felett most tárgyalni nem volna helyes.

Ghyezy elnök a belügyminiszter indítványát véli előbb szavazás alá bocsátatni. Ezután elsőbbségről fejlődött ki a vita, mely azután megállapítatván, 182 szavazattal 31 ellenében elfogadtatott Tisza Kálm. indítványa.

Szavazás után észrevették a szélsőbaloldaliak, hogy Tiszának, mint a ki újból képviselőnek nincs megválasztva, nem is lett volna szabad indítványt tenni, sietett is Trefort utólagosan az indítványt magáévá tenni, de szükségfeletti volt, mert Tisza kifejtette, hogy ő nem egyénileg, hanem a miniszterium nevében tette meg indítványát, ez pedig nincs a házszabályok ellen. Végül az elnök megállapította, hogy a ház határozata ki levén mondva, az többé kérdés alá nem vonathatik.

A magyar nyelv közlekedési vállalatainknál.

Folyó hó 7-én a hazai vasúti és gőzhajózási társulatok tisztviselői az állami nyelv érvényre emelése és a hazai szakértők jogosult igényeinek kielégítése tárgyában, közlekedési vállalatainknál nagy számú hallgató jelenlétében ülést tartottak Tolnay Lajosnak, a magyar államvasút igazgatójának, elnöklele alatt, melyben egy közérdekű emlékirat olvastatott fel.

Az emlékirat kifejti, hogy hazánk a visszamaradott államok közé sorozható, hol az alig megindult közgazda-

kül, hogy tovább ment volna, odafordult a két gyermekhez s csodálkozó hangon szólt:

— Endre, Mariska! Hát ez mi dolog? miért sirtok?

Bármily gyöngéd csodálkozó kifejezéssel és hangon volt intézve e tudakozódás, eredménye csak az lett, hogy a sirás erőlyesebbé és hangossá változott.

Boldizsár ur odalépett a fiúcskához, édesgető szóval vigasztalta, azután a leánykához fordult azt is elhalmozta gyöngédséggel, fényes ígéretekkel, míg végre a hangos sirás egy perczre szünetet tartott, mi alatt jól lehetett hallani a távozó unokahűg ruhasuhogását.

— No, mondjátok hát, miért sirtok? ki bántott?

A fiúcska lassu, alig érthető hangon felelt:

— Nem bántott senki.

— Hát akkor miért sirtok?

Most már a leány válaszolt:

— Pepi néni el akar hagyni bennünket.

Erre aztán ismét megeredtek a könyvek és a zokogás az egész szobát betöltötte.

Pénzesi pedig új bámulatba esett, mert ez a felelet sokkal váratlanabb volt, mint a jelenet, mely beléptekor szemébe ötlött. A legmélyebb gondolkodásba esett s elkezdett hevesen sétálni a szobában, koroként megállott s tekintetét most ezimájára orrára, majd a szoba menyezetére szegzte, hanem a megfajtást sem fent sem alatt, nem tudta megtalálni. Ekkor ismét a kis leányhoz fordult.

— Miért akar elmenni Pepi néni?

— Azt nem tudom — felelt a kis leány — hanem Pepi néni is sirt velünk együtt; megcsókolt minket és azt mondta, hogy már nem sokáig leszünk együtt.

Ez a felelet csak arra volt jó, hogy a setétséget még feketébbé tegye Boldizsár ur elméjébe. Most már kevésben mult, hogy szedtevetétre nem fogta a dolgot.

Ujabb fejtörésre adta magát s minthogy a gyermekek szavaiban kételkednie balgaság lett volna, mint talányt tűzte maga elébe azt a kérdést, hogy: vajon mit

sági fejlődés első stadiumában a produkció legfontosabb tényezői: a tőke és értelmi erő nem álltak arányban az elmaradottság folytán elkerülhetetlenné vált gyorsabb haladás követelményével, és a hol az állam az idegen tőke és idegen értelemerőnek nagy áldozatokkal járó közreműködését volt kénytelen igénybe venni.

Kiemeli az emlékirat, hogy ezen anomalia következménye nem lehetett más, mint vagy kontárkodás, vagy szédelgés és hogy mind a kettőt a haza érezte meg.

Ezután áttér az emlékirat a közlekedés irányzatára és innen Magyarországnak fordított helyzetét jelzi, melyben nemzeti jellegünk elnyomására idegen kultúra terjesztése vétetett asyllum alá.

Felhozatik, hogy majdnem félakkora számot tesz a vasúti hivatalnokok száma, mint az államhivatalnokoké, hogy majdnem 80% nem ismeri a magyar nyelvet, miáltal faj és társulási kapocs folytán több millió értékű anyag és leltárkészlet idegen gyárosoktól szereztetik be és hogy gyakorta az állampénztárra nézve óriási megta- karítások útasítottak el ezen érdekekért.

Felhozattott, hogy a magyar szakértelem transzlatori foglalkozásban tesped.

Ugy tekintetik, mint másod- és harmadrangu tényező, kiknek nem juthat más szerep, mint két nyelv ismerete.

Ezen emlékirat felhozza, hogy a közmunka- és közlekedési miniszterium 1873. decz. 31-diki rendelete az 1875 ik év január 1-ére kitűzte a záros határidőt a magyar nyelv tudására nézve, de egy corollariummal megszenvedte mindazokat, kik a közlekedés emelésére elkerülhetetlenek; e szerint a külföldi igazgatók mindazokat elkerülhetetleneknek jelzik, kik idegenek és így a nyelv-kérdés semmit sem javul.

Ez okból indítványoztatott, hogy küldjön ki a hazai szakértők e gyülekezete egy 12 tagu bizottságot, azon útasítással, hogy az fejtse ki ezen emlékirat alapján a m. kir. közmunka- és közlekedési miniszter úrhoz intézendő kérvényben, az országos közlekedésügy terén az állami nyelv háttérbe szorításának és a fennálló súlyos érdekharcnak az állam pénzügyére kiható káros következményeit és kérje meg a minisztert, hogy az állam hivatalos nyelvének érvényesítését és a hazai szakértelem jogos kielégítését teljes rendszabályokkal eszközölje.

Ez irányban a magyar mérnök- és építészegylet is fel fog szólíttatni.

Az értekezlet Petényi kozmopolitizmusát ignorálván, a 12 szám helyett 15 tagu bizottságot határozott és a benyújtandó javaslat tárgyalására virágvasárnapját, márczius 21-ét tűzte ki.

TÁRCSA.

Eusebius N°. 101.

— Novellette. —

(Folytatás.)

Pénzesi Boldizsár otthonja nem mindig tárta föl azokat a csöndes, édes örömeket, melyeket a családi tűzhely sok zaklatott szív vigasztalására nyújtani szokott. Most is, midőn Boldizsár urat haza kísértük, a szoba, melybe léptünk, nem csak örömtelen, hanem bánatos, szomorú képet mutatott.

Széles diványon, annak szögletébe húzódva egy tizenkét éves kis leány és egy tíz éves kis fiúcska néma bánattal hullatta könyeit; a diványtól távolabb, varróasztalka mellett, kisírt vörös szemekkel, mélabús arczezal, melynek redőibe az ábrándos merengésnek is letelepült egy kevés árnyáka, nő ült. Nem annyira arca, mint inkább öltözte kelthetett figyelmet; ez öltözet, melyen a piperének sok aprólékoságát föl lehet találni, a legnyíltabb ékes szózással beszéli el, hogy ama hűsongó és ábrándozó alak senki más, mint egy éltes és a virulás korának már késő alkonyatát élő hajadon. — Az az öltözet beszél sok sok ábrándról, haragos zölden viruló reményről és egy kevés hűságról. Az arc, az a multa emlékeztet s vonásaiából jószág sugárzik. Ez a nő Pénzesi Boldizsár unokahűga.

Pénzesi megjelénésének nem volt egyéb hatása, mint hogy a két gyermek még keservesebb sirásra fakadt, alkalmasiut abban a reményben, hogy atyjától bőséges vigasztalásban részesülend. Boldizsár ur pedig megállott a szoba közepén s bámulatában nem jutott szóhoz, nem tudta, hogy kérdésével kihez forduljon, mert ez általános keserűség és könyár indokáról még sejtelve sem volt.

Az apai indulat végre határozott irányt adott agodalmának és a szoba közepén elfoglalt állásának; a nél-

vett Pepi oly nagy megbántásnak, vagy indoknak, mely miatt, bánatosan bár, el akarja hagyni ezt a házat?

Összebarangolta elméjével a mult napokat, hónapokat; sőt a mennyire emlékezőtehetsége engedte, még az évekbe is behatolt. Talán csak nem fárasztották ki a házi aprólékos gondok, terhek? Nem, hiszen tétlenül, dolog nélkül élni sem tudna. Vagy ezzel a két gyerekkel megunta már tovább is vesződni? Ah, ezt is nehéz reá fogni, hiszen elég szeretetet tanusit irántuk, mire nézve fényesebb bizonyosság nem lehet annál, hogy a gyerekek még most sem tudják abban hagyni a sirást. Abban lehet egy kevés valószínűség, hogy mivel Boldizsár úr gyakran tett tréfás, ritkán-ritkán kissé gúnyos megjegyzéseket piperéskedésére és hűságára: elfogyott a türelme; ez még talán lehet megfajtése a talánynak. De mégis, azok a megjegyzések korántsem voltak annyira sértők, hogy azok miatt elszakadjon a háztól; meg hűsága sem épen oly kiállhatatlan, hogy még komolyabb harag is támadhasson miatta.

Vagy talán a világ szájára került?

Ennél a gondolatnál Pénzesi hosszasan időzött; mert el kelle gondolnia a világ romlottságát, az emberek roszakaratu pletykaságát, az irigységet s mindazon alattomos, kártékony törekvéseket, melyek a társadalmi és családi jóllétet megtámadják, felforgatják, s melyeknek kiirtására nézve a „Holdvilág“ szerkesztőjével és Sándor barátjával oly sok és szép módozatokat állapítottak meg a „Zöld csillag“-nál.

A hosszas gondolkodásnak eredményül elhatározta Pénzesi, hogy a fölvilágosításért egyenesen Pipéhez fordul; tőle bizonyára hamarabb megtudja a valót, mint, ha tovább is töri a fejét. Hanem Pepi még a vacsoránál sem jelent meg; a szolgáló azt adta tudtára Pénzesinek, hogy a kisasszonynak fáj a feje és lenyugodott.

No jól van, majd másnap megtudjuk, addig csak el nem megy; talán csak nem fog éjjel elszökni?

(Folytatása és vége köv.)

E kozmopolitizmushoz magunknak is van néhány szavunk.

Csalhatatlan, hogy valamely állam a megelégedés netovábbját csak kozmopolitizmus elveivel érheti el, mert — a humanismus egyszerű szabályai alkotják a válaszfalakat — ott, hol az erkölcs és tudomány karöltve haladnak, míg minden más irány személyes érdekekre teherelhető vissza; de a hol ezen személyes, ezen nemzeti-ségi és ezen divergens célzatu irányeszmék különöz politikát karolnak föl; ott, hol az élvezett kenyér kovász-ként használtatik föl egy egész nemzeti élet megsavanyítására; hol a tényezők nem átálják propagandát csinálni azon föld ellen, hol busáson fizették kontárkodásaik kísérleteit, ott nem lehet a világelnevezésnek „kozmpolitizmus“ hangot adni, mert azt bűnnek nevezné a haza és a nemzetiség.

Ez szerény véleményünk, melyhez csak azt csatoljuk, hogy Pechy Tamás miniszter úrtól megvárja a haza, miszerint a téves teoriákat kártékony hatás nélkül medreikbe fogja szorítani tudni.

Jogi szemle.

Az italmérési jog és a czégbejegyzések.

Az italmérési jog, vagyis a bor és más szeszes italok (különösen sör és pálinka) kisebb mértékbeni árulásának joga nálunk az u. n. kisebb királyi haszonvételek közt foglal helyet. A kisebb királyi haszonvételek (Regalia minora), különösen pedig az u. n. földesuri haszonvételek (beneficia dominalia), melyek megszerzéséhez tudniillik privilégium meg nem kívántatott, — s ide tartozik az italmérési jog is — hazai jogunk felfogása szerint az adomány útján hadi érdemek jutalmául nyert nemesi jószág tartozékainak tekintendők, és a nemesi ingatlan birtok tulajdonosát, a földesurat már birtokánál fogva, rendes jövedelmi forrásként illeték, részben még most is illetik. Mindamellet és habár a nem privilégium útján szerzett kisebb királyi haszonvételek a nemesi jószágokkal már eredeti alakulásuknál fogva valának összekötve, mégis téves volna azon nézet, mely azokat a nemesi földbirtok természetéből folyó jogosítványok, avagy annak lényegéhez tartozó appertinentiákként kívánná feltüntetni, mert a kisebb királyi haszonvételeknek a nemesi ingatlan birtokkal való kapcsolása csakis a régibb időben divatozott birtokviszonyokban, az akkori jog- és társadalmi élet sajátos alakulásában, leginkább csak külső, nevezetesen közigazgatási tényezőkben lelte kiindulási pontját és belső indokolását; — ennél fogva csak addig birhatott jogosultsággal a kir. kisebb haszonvételek intézményének fennállása, míg azon viszonyok, melyek annak keletkezését eredményezték, valóban fennléteztek! — Mai napság azonban, a jog- és törvény előtti egyenlőség korában, midőn a személyek és javak nemesi, vagy nem nemesi minősége a magánjogok körében különbséget már nem szül, midőn az 1872. évi VIII. tczikkal életbeléptetett ipartörvénynyel az iparszabadság meghonosítása által a szabad versenyt gátló minden akadályok elhárítottak: — a kisebb királyi haszonvételek jogát, mint kizárólag a nemesi jószággal összekötött kiváltságos jogosítványt fentartani többé nem lehet! — Be is látta ezt a törvényhozás, mert az említett haszonvételekben foglalt jogok egyikét másikát a jelen kor jogi és gazdasági követelményeihez képest máris átalakította; az italmérési és keresmáltatási jogot, mint kisebb királyi haszonvételt azonban, melyről itt tüzetesen akarunk szólni, ezen rendezés tökéletesen érintetlenül hagyta, és teljes épségében fentartotta. Az ideig. törvénykezési szabályok által hatályban fenn tartott 1853. évi márcz. 2-án kelt urbéri patens 24. §-a ugyanis a földesurak keresmáltatási jogára vonatkozó addigi törvényeket, tehát az 1836. 6. t. cz. 2. §., nemkülönben az 1840. 7. tcz. 2. §-ban foglalt törvényes intézkedéseket, melyek a volt jobbágyoknak ugyan megengedték, bizonyos természetményekből pálinkát égetni, a pálinka kimérésétől azonban őket határozatlan kizárták, ezentul is zsinormértékül szolgálódnak nyilatkoztatta ki, és ép ugy fenn tartja az italmérési jogot az iparszabadság elvét megállapító 1872. évi VIII. t. cz. is, mert 105. §-ának e) pontja szerint „az ipartörvény alá nem esik az italmérési üzlet, mennyiben az ahhoz való jog a kisebb királyi haszonvételek sorába tartozik, hanem arra nézve a törvényhozás további rendelkezéseig a fennálló törvények és rendszabályok szolgálnak zsinormértékül.“ Bármennyire is óhajtának tehát, hogy az italmérési jog gyakorlása az eddigőtől eltérő alapon, az iparszabadság elveihöz képest szabályoztassék, ez mindaddig, míg a fenebb említett törvények törvényhozásilag érvényűkből

ki nem forgattatnak, mindig csak — óhajtság fog maradni. — De, ha elismerjük azt, hogy az italmérési jog azon törvények értelmében még most is kizárólag a nemes földbirtok tulajdonosát illeti, akkor kétségtől állónak kell ismernünk az állam azon kötelezettségét is, mely szerint az italmérési jog birtokosságait ezen törvénybiztosította joguk korlátlan gyakorlásában, erre hivatott közegei által megvédeni, őket minden, bármi oldalról jövő megtámadások, és e jogcsontítására irányuló cselekvények ellen megóvni tartozik; s azon meggyőződésből indulna ki, miszerint az italmérési jog gyakorlását, tulajdonosán, vagy ennek jogutódján kívül bárki másnak megengedni akarni, egyenlő volna ezen magánjogositványnak, annak gyakorlására hivatott személyek kármentesítése nélküli megszüntetésével: — lehetetlen, hogy legmélyebb sajnálkozásunknak, legnagyobb megütközésünknek ne adjunk kifejezést azon, különösen újabb időben kifejlődött gyakorlat fölött, mely szerint törvény alapján arra nem jogosított személyeknek az italmérési jog, vagy annak tartalmát képező egyes jogosítvány — mint a pálinkamérési jog — mások megkárosításával járó igénybe vétele megengedtetik, a helyett, hogy ezen jogbitorlásuk törvényes büntetéssel sujtatnék!

Ezen gyakorlat kiindulási pontját képezte az italmérési jog gyakorlásának szabályozása tárgyában 1868. évi jul. 7-én kibocsátott belügyminiszteri rendelet 1. pontjában b) alatt foglalt azon rendelkezés, mely szerint „bejegyzett czégű anyag- fűszer és vegyes kereskedők legalább 30 Baumé fokot tartalmazó szeszt iparosoknak, kik azt mesterségük folytatására, vagy másoknak, kik házi czéiokra szükséglik, kisebb mértékben árulhatnak.“

(Folytatása köv.)

K ü l f ö l d.

Király ő Felsége a „Presse“ szerint f. év ápr. 4-én indul Dalmátiába. Egy napot Triesztben fog tölteni s 5-én estve Velenczébe indulni, hova az nap estve Victor Emanuel is meg fog érkezni. Ő Felsége 3 napig fog ott időzni s 9-én Pórába és 10-én Zarába fog menni. Az olasz lapok nagyon rokonszenvesen nyilatkoznak ezen utazásról. Az „Opinione“ azt mondja, hogy az ausztriai császár tette a kezdeményezést; a császár ezen nemes gondolata mutatja, hogy mily belső és szívélyes vonatkozások állanak fenn a két uralkodó és kormányaik közt.

Kohn Wilmos Epstein E. bank czég tulajdonosa, ki közelebbről megszökött, Southamptonban elfogatott.

Reusz herczeg Pétervárra e hó 12-én megérkezett. Rómában az Olasz tanács e hó 13-án elfogadta a clerus visszaélései ellen hozott bünfenyítő törvényjavaslatot; előadó e törvényjavaslatot annál inkább ajánlotta, mert a turini, génua és novarai püspökök óvást jelentettek ellene.

Versaillban a kamarában Buffet telolvasta a kormány programját, mely szerint a kormány kihívás és gyengeségtől ment conservatív politikát fog követni; a Republicanusok bizonyítsák be ezen egyedül lehetséges politikához csatlakozásuk által, hogy a köztársaság a közbiztonsággal nincsen ellentétben.

A kormány az alkotmánynak tiszteletet szerez s erős, engesztelékeny magatartást fog megőrizni, mivel belső meghasonlás Franciaországnak halálos döfést fogna adni. A kormány a sajtótörvények módosítását fogja indítványozni s azonnal megszüntetni. A kormány programja vita nélkül elfogadtatott.

H i r r o v a t.

— **Mult szombati** komunitási gyűlésünk meg lehetős szokatlan alakot öltött magára s a fölmerült véleménykülönbség, az ingerültség oly hatványozott fokát idézte elő, hogy elnöklő polgármesterünknek a gyűlést kellett felosztatnia. A Márkus Márk-féle már ismeretes prócezsus kiegyenlítése s ezzel kapcsolatban a sörbehozatali haszonbér kiadása volt napirenden. Nem vagyunk hivatva ez idő szerint még a bírói elintézés alatt álló pör részleteivel foglalkozni, s ép azért korainak tartjuk e pernek előttünk még ismeretlen kimeneteléről nyilatkozni, melyben, mint értesültünk, csak pusztá alaki hiány forog fenn s ezzel ijesztgetik képviselőtestületünket. Mi csak a gyűlésen előfordult körülményeket regisztráljuk ez alkalommal, a mennyiben azokat az ingerültség csillapulta után, ma, a harmadik napon — elfogulatlanul közöljük olvasóinkkal. Szóban levő regále kivételére egy teljes biztosítékkal bíró egyén is vállalkozott, ki a sörbehozatali jogért magára hat — s az élesztő-vámolási

jogért megint két ezer s így összesen nyolcz ezer forint évi haszonbért ígért, míg ezzel szemben a képviselőtestület egy része a két jogot együtt évi 3000 frt haszonbérért ajánlott Márkus úrnak, kiadandónak. A két ajánlat közt tehát az évi differencia 5, a hat évi pedig 30 ezer frtot tenne. Utóbbi projectum szülte az ingerültséget s az azt ellenzők sehogy sem tudták elképzelni, hogy miért mellőzzék az első rovására nézve minden tekintetben előnyösebb ajánlatot. Ismételjük: semmi tekintet, egyedül városunk érdeke vezérel felszólalásunkban, s ép azért mi is megfajthatatlannak találjuk, hogy miért dobnánk el magunktól épen most, midőn városunk pénztára alig képes a tisztí fizetéseket fedezni — évenként 5000 frtot. Minden egyes polgár érdeklődik fennforgó ügy által s ép azért igen óhajtának, ha illetők a számok logikájánál hatalmasabb érvekkel győznék meg az ellennézetűeket s ezt tennék nyiltan, hogy ahhoz mindenki hozzá szólhasson.

— **Felekiné M. Flóra** asszony mult hétfőn fejezte be vendégszereplését, s az általa választott műsor „Kornélia“ előadásával véget ért. A „Tündérújjak,“ „Szerelem iskolája“ és „Kornélia“ volt a három darab, melyekben művésznőnk jött, játszott és a szó teljes értelmében győzött. Mindhárom előadáson színházunk zsufolásig megtelt*) s a pénztár e három nap alatt egész ostromnak volt kitéve; boldog volt, ki mult szombaton előjegyeztette magát. Ez alkalommal is bebizonyult, mily szűk az „Apolló“ közönségünk befogadására. Vasárnap Mátrai Béla úr is osztozott a művésznő győzelmében s a „Szerelem iskolája“ ugyancsak megtette a hatást; közönségünk a játék befejezte után sem mozdult s ismételten hirta ki többször egymásután kedves vendégeit. — Felekiné asszony jutalomjátékán üdvözlő-versek osztattak szét s ugyanazon este, előadás után, tiszteletére banquet rendeztetett.

— **A Felekiné** asszony tiszteletére a „Transylvania“ disztermében rendezett banquetten mintegy hetvenen vettek részt s a válogatott társaság egész egy óráig a legjobb kedélyvel mulatott. Vacsora alatt Pongrácz zenekara emelte a jó kedvet, melyet a kedélyes felköszöntők sora élénkitett. Deák Lajos, Kerekes Sámuel és Erszéy Elek vendégművésznőnkre, azután Kerekes ismét a szintén jelenvolt P. Szathmáry Károly és Bodolla János a színművészetért s Mátrai Béla városunkért emeltek poharat. A hangulat mindvégig derült, a szolgálat pontos s a vacsora a legizletesebb volt.

* **Mint biztos** kutforrásból értesülünk, Mátrai Béla úr hétfőn, f. hó 22-én fog utoljára föllépni a m.-vásárhelyi dalárda javára: „Egy csésze thea“ című 1 felvonásos vígjátékban, mely alkalommal említett dalárda is közre fog működni.

— **Márczius 15-ét** több helyütt a nagy naphoz méltóan ünnepelték meg. Kolozsvár a Királyhágón innen e tekintetben is elől járt; a „Kelet“ szerint az ünnepélyen a vegyesen megjelent jobb- és baloldaliak közt egyaránt a legbarátságosabb hangulat uralkodott, s a fuzió létre jött alkalmából Kossuth- és Deák Ferenczhez üdvözlő táviratok küldettek. Bezzeg nem így nálunk. A Felekiné asszony tiszteletére rendezett banquet ellen is sokan szal tüntettek s többen azért nem jelentek meg, mivel véletlenül ez estély épen márczius 15-ével esett össze. Persze ily hangulat mellett aztán a nagy nap megemlézése az estélyen is egészen soron kívül maradt s senkinek sem jutott eszébe nemzeti ünnepünk e szent napját felköszönteni. Ilyen a közszellem a székelylek fővárosában, így és csak így tudunk mi lelkesülni nemzeti emlékeinkért.

— **P. Szathmári Károly** aquarell gyűjteménye a „Transylvánia“ disztermében van kiállitva; az érdekesség nagy s közönségünk e tekintetben is igyekszik a művészet iránti adóját meghozni.

— **Tavaszi sokadalmunkról** — mely mult hétfőn vette kezdetét — semmi örömdetést sem jegyezhetünk fel, egyáltalában a kínálat ezúttal is nagyobb a keresletnél s a szegény földmivelői osztály poton áron vesztegeti marháit, melyet a tartós tél folytán a téli takarmány hiányában csak nagy bajjal tudott kitelelni.

— **Hátha igaz.** Mult számunkban közölt azon hírlunkre, mely rendőrfőnökünknek a mértékhtelestitői átlomásrai pályázását említi, ugyancsak érkeznek szerkesztőségünkhez az ovációk; nem adhatjuk ugyan azokat közzé, hanem mindnyája értelme oda megy ki, vajjon mi lesz akkor szegény mészárosainkból, kik a marha olesósága daczára oly drágán s mégis oly hiányosan mérik a húst? vajjon a mértékhtelestitői állás nem lesz-e azon egyén kezeiben veszélyeztetve, ki, mint rendőrfőnök sem képes a kellő ellenőrzést megtenni? mindenestre gondolkodásra méltó körülmény, s hátha van a dologban igaz.

*) Igaz, a vasárnapi előadáson nem csak a kályha melletti tét, de maga a kályha teteje is el volt foglalva; egy úri egyén annak tetejére helyezkedett el, világos bizonyosságul annak, hogy ez alkalommal a színház még sem volt fűtve. Szerk.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1875-dik évi márcz. 15-én és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő

I. Osztály. I. Tanács polgári ügyekben.

Illyés Károly pótbíró által.

Balázs Mihály Galló János s t. e. birt. háborít, Fauer Ambrosia Tyirea Laszku e. birt. hábor., Merza Mária Moldován János e. 9 frt 16 kr., Toth Anikó Bakics Lajos e. 32 frt, Szelistyei g. cath. egyház Burger Mihály e. 155 frt, Cirner Nándor Simó Tógyer e. 37 frt 50 kr., Nagy Ferencz s t. Szakács József e. felhivásip., Keresztesi Ferencz s t. Szabó Péter e. két drb. kaszáló, Moldován Juon Tankó Imre e. darab föld, Benedek Mihály Novák Antal csödtömege ellen igényper iránti perük.

I. Osztály II. Tanács polgári ügyekben.

Sándor János r. b. által.

Balogh Ferencz Schuller Traugott e. 77 frt 51 kr, Boldiu Péter Pekurár Avram e. som. vizsh., Fejri Nikulaj Ungur Atyim e. 80 kr, kir. kincstár Buda Demeter e. birt. hábor., Vieder Móríc Murzsak Juon e. 47 frt, Salamon Sámuel Bercsa Mihaila e. vizsh., Drágos Ilie Lakatos Juon s t. e. 149 frt 80 kr. Fekete Sámuel Lukács Juon s t. e. 72 frt 31 kr., Felföldi Elek Nyerget József e. 41 frt, Gecző János Pap Mihaila e. 10 frt 45 kr. iránti perük.

Pipos Péter r. b. által.

Özv. Paladia I. Szintea Dávid s t. Avram Máté hagyatéka e. fekvők, Kiss Sándor Both János e. atyaság elismerése, Gyulai Sámuel Székely József e. 200 frt, Hartmann Márton Rudolf Ferdinand e. 6 frt 40 kr., László András László Károlyné e. kártérítés, ifj. Potoczki Gergely Seffler Mihály s neje e. 22 frt 42 kr., özv. Olajos Lajosné Tréfás Antal s t. e. 22 frt 80 kr, özv. György Lajosné Tréfás Antal s t. e. 40 frt iránti perük.

Petri Ádám r. b. által.

Andrási Istvánné Berde Sándor e. hozomány javak, Boyer Traugott Zoltáni Zsigmond e. 136 frt, Ferenczi Ferencz s neje Molnár Balázs e. 214 frt 69 kr., Szentpéteri Gábor Lévai Simon e. 91 frt hitelvásár, Csiszér Mózes Héjja András hagyatéka s t. e. 200 frt, Máté Joób Fülöp Albert e. 20 ft, Vitályos Bálint Szabó Mihály e. 150 frt, Id. Antal Lajos Albu János s t. 68 frt vételár, Kovács Sámuel Kovács László s t. e. 24 frt s 12 szál deszka, Kassai F. János Csép Istvánné e. 30 frt iránti perük.

Szolga Miklós r. b. által.

Salamon Alajos Markos Ignácz e. birtok visszaadása, Lukács Ferencz s t. Hormocsa Dávid e. egy szántó visszaadása, ifj. Veress Áron Balogh József e. som. vizsh., Bartha László Veress Zsuzsanna e. 500 frt, Balogh Bálint Balogh Jánosné e. som. vizsh., Mihály Mózes s t. Kászoni János e. 100 frt, A rotosnyai birtokosság, Gersch Ábrahám e. 106 frt s jár., Tusa Mihály Imre Mózes e. 35 drb cs. arany s jár., Bach József Tusa Áron e. 3 frt 99 kr., Vadadi Gyula Márton István e. 20 frt s jár., Korbuly Simon Ábrahám Antal e. 200 frt, Pintya Juon Horgos Vaszi e. 12 frt, iránti perük,

Istvánfi Pál r. b. által.

Pocsa Ferencz s t. Vasadi József s t. e. igényper, Jakab Juliánna Máthé Gergely e. nő tartás, ifj. Moldován Miklós Kézel János e. 25 frt 50 kr., Kosa Mihály Kisgyörgy Anna e. 126 frt s jár., Jakab Jánosné Nagy Ferenczné s t. e. hozomány kiadása, Kosztján János Sebesi Ignác e. 50 véka szem. törökb. ára, Gajzágó Antal Szász Adolf e. 30 frt s jár., Ütő Zsigmond s t. Ovári Sámuel e. sóhelyezés, Török Ferenczné Damó Anna s t. e. ingóságok, Estefán József Estefán Miklós e. 25 frt haszonbér iránti perük.

II. Osztály polgári ügyekben.

Antalfi Gábor r. b. által.

Széplaki közbirtokosság az odavaló volt urb. és egyh. e. határtagositás, ugyanazon tagositási ügyben továbbá felbevezés, M.-szentgyörgyi közbirtokosság az odavaló volt urbéresék e. határtagositás, Kis-fenesi közbirtokosság, az odavaló volt urbéresék e. erdősabályozás, gr. Béli Ferencz Kokra Juon s t. e. egyes telki állományaik, Gy.-Fehérvári rom. cath. papnevelde Morár Juon s t. e. majorsági telkek, b. Vay Béla Orián Juon Deák s 98 érdektársai e. az Ó-tordosi szálló dézmák megváltása, A hét szász bírák Kákova közsege e. havasidíj hátrálék, A hét szász bírák Gális közsege e. havasidíj hátrálék iránti perük.

Gruz István r. b. által.

Özv. Recsei Elekné Serbán József e. majorsági fekvőségek, Farkaspataki közbirtokosság az odavaló urbéresék e. erdő és legelő szabályozása iránti perök.

III. Osztály bűnügyekben.

Nagy Samu r. b. által.

Szápta György tolvajság, Szántó Ferencz sulyos testisért., ifj. Sipos Istvánné sulyos test., ifj. Benedek F. sulyos testisértés, Juon lui Gligor Borok sulyos testisértés, Fejér Imre testisértés, Foris Vilmos testi és becsületsértés, Berkovics Berl becsületsértés, Dájbukát Dávid becsületsértés, Csupai Dotyin testisértés, Lorek Antalné testisértés, Schell Anna becsületsértés, Maiteni Márton közintézetek elleni kihág. iránti bűnügyök.

Vajda Simon r. b. által.

Maftyei Stefán s t. tolvajság, Filip György nehéz testisértés, Vagner György orgyilkosság, Pelger András becsületsértés, Csábi András becsületsértés. Gunesch Mihály közhivatal kötelmei e. kihág, Onisca György lopás, Marián Nuciú testisértés, Teritia Jósif becsületsért. iránti bűnügyök.

Popovics Servián r. b. által.

Bobiczca Elia Juon lui Zaharia lopás. Terca Nicolai testisértés, Thomi Mária becsületsértés, Rehner Sofia becsületsértés, Szuts Alexander becsületsértés, Gergely Miklós becsületsértés, Mora Onisia s t. becsületsértés, Ajtai István testisértés, Graezer Johan vagyonbiztonság e. kihág, Osváth Bartalis s t. becsületsértés, Greczán Jánosné becsületsértés, Botha Juon lui Tyirilla testisértés, Zejk Rávéka testisértés, Numeta Ilie s t. lopás, Müller Valentin becsületsértés, Popa Pétru Diáku közhivatal e. kihág., Cseresnyés Gergely testisértés, Budai Róza becsü-

letsértés, Sendeanu Gergely becsületsértés, Román Toma becsületsértés, Radu Zamfiru becsületsértés, Kapián Pascu becsületsértés, Bogdán Juon Czápu testisértés, Jován Dumitru s t. testisértés, Borgia Gligor s t. testi és becsületsértés iránti bűnügyök.

Spech Adolf r. b. által.

Mild Simon testisértés, Hedvich Kata becsületsértés, Robotiu Péter testisértés, Hutiu Niculai s t. testisértés, Makkai György testisértés, Hercza Szávu lopás, Kornea Nicolai testisértés, Bodó Aronné s t. becsületsért., Schaser Márton sulyos testisértés, Urczu Gyorgye becsületsértés, Dsurs Nicolai becsületsértés, Hannay Ferencz vagyonbiztonság, Braitá avram s t. tolvajság, Popidán Juon sulyos testisértés, Daniel József s t. tolvajság iránti bűnügyök.

Sztoika Antal r. b. által.

Macskási Todor s t. testisértés, Simon Leopold s t. testisértés, Lakatos Vaszi s t. lopás, Horoba Kalisza testisértés, Adámi Mihály testisértés, Domnár Moise testisértés, Borosnyai József sulyos testisértés, Dascal Arsenie s t. becsületsértés, Kurtujus Tanásze sulyos testisértés, Judele Dávid ember ölés, Hosszu György s t. rablás, iránti bűnügyök.

Mégai Ferencz pótbíró által.

Culda Simtieniu lui Todoru nyilvános erőszakosk. Orzea Juon sulyos testisértés, Sciopu Juon s t. tolvajság, Sadler János s t. nyilvános erőszakoskodás és sulyos testisértés, Vitán Pétru Stancu család, Naszta Juon tolvajs., Coman Budacu testibiztonság, Kádár Károly s t. testibiztonság, Gelch Vilma szülés eltitkolás, Boila Bukur becsületbiztonság, Engler Johánna becsületbiztonság, Hegedüs István tulajdonbiztonság, Pap Szimion s t. becsületbiztonság, Thumadoi Tomi s t. becsületbiztonság, Heichel Sarolta becsületbiztonság, Gaina Aftanasia testibiztonság iránti bűnügyök.

Felölös szerkesztő:

KUTI ALBERT.

Meghívás rendes közgyűlésre.

AZ „ERDÉLYI KERESKEDELMI és HITELBANK“

t. részvényesei

az 1875. évi april hó 13-án délelőtt 11 órakor a „BANK“ helyiségében

tartandó

ÖTÖDIK RENDES KÖZGYŰLÉSRE

tisztelettel meghívatnak.

Ezen közgyűlés tárgyai:

- I. Választmányi jelentés a bank 1874-ik évi működéséről.
- II. A zárszámadásnak és mérlegnek a számvizsgáló-bizottság jelentésével együtt előterjesztése.
- III. Az osztalék meghatározása és a választmánynak az 1874-dik évi számadások terhe alóli felmentése.
- IV. A választmány kilépő négy tagja helyett új tagok választása.
- V. Számvizsgáló-bizottság választása, az alapszabályok 46-ik §. a. pontja értelmében.
- VI. A részvényesek és a választmány által a közgyűlés elé terjesztendő indítványok és javaslatok.

A közgyűlésen személyesen vagy meghatalmazottjaik által résztvenni szándékozó részvényesek kötelesek 3 nappal a közgyűlés előtt részvényeiket (illetőleg elismervényeiket) a társaság pénztáránál, innen nyerendő térítvény és belépti-jegy mellett, letenni.

Maros-Vásárhelytt, 1875. márczius 2-án.

(94) (2—3)

A választmány.